

RESSÒ DE LA PARAULA

Francesc, el Papa de les perifèries

El papa Francesc va venir de la «fi del món», va arribar d'una perifèria geogràfica plena de vida al centre del catolicisme per posar les perifèries existencials i els qui les habiten al cor de la missió de l'Església. Francesc ha estat un Pastor Universal que s'entenia a si mateix com a deixeble missioner. Els dotze anys de servei i magisteri han iniciat la crida a posar l'Església en estat permanent de missió, en sortida sinodal. No hi ha cap missió sense testimoni. En un moment global que necessitava testimonis més que mestres, el papa Francesc ha estat sobretot testimoni del Ressuscitat i després mestre en el discerniment i la santedat de la porta del costat. En una Església hospital de campanya, Església que es mira en la icona del bon samarità i de la dona samaritana, Francesc va proposar el fenomen de les migracions com el «signe dels temps», del nostre temps. I no es va equivocar. En fer-ho va aconseguir despertar consciències amb una sola paraula pronunciada sobre el Mar Mediterrani convertit en fossa comuna: vergonya. Ens va ensenyar que la indiferència i la cultura del descart també maten. Amic de la vida i dels pobres va voler reformar l'Església des de la proximitat als descartats de tota mena. Entre ells, les persones migrades i refugiades portants d'un missatge diví.

En la tradició dels profetes i en continuïtat amb els seus predecessors, Francesc amb gestos, trobades, viatges i paraules va deixar un llegat al Poble i un missatge a la humanitat. Encara que alguns es neguin a reconèixer-ho, sabem que el Déu de Jesús ens parla per mitjà de les persones en mobilitat humana forçada. Ens parla en una Encarnació conti-

nuada a través de rostres, històries de lluita, superació, a través de xarxes de solidaritat que es teixeixen per tot el món. Déu camina amb ells i ells, ens crida a fer un «nosaltres» cada cop més gran. Francesc no es va limitar a parlar de les persones migrades, sinó a parlar amb les persones migrades. Ens va convidar a mirar els ulls i escoltar amb el cor.

Per al papa Francesc els migrants i refugiats van ser prioritat, perquè hi trobem el Senyor i perquè amb ells i ells apreníem a desarmar les injustícies, violències i desigualtats que empenyen a deixar el propi país a la recerca d'un futur. Francesc, que va iniciar el seu ministeri a Lampedusa, va estar a punt de

concloure'l a les Illes Canàries, del Mediterrani a l'Atlàntic, portà sempre les persones migrades i refugiades al cor i per sempre els ha posat en el cor pastoral de l'Església, on batega el Cor de Crist, bon Pastor.

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Preguem junts en família

Uns pares joves m'explicaven la seva pregària familiar de cada diumenge al vespre, amb els seus fills de tres i gairebé sis anys. Atesa l'edat dels infants, paren esment en uns detalls aparentment accidentals però que ajuden a iniciar en la pregària a aquestes edats. Comencen per delimitar un espai de pregària: els pares i els fills asseguts a la catifa de la sala i, si els avis hi participen, s'asseuen al sofà. Se situen mirant una icona de Jesús o una de la Mare de Déu amb l'infant Jesús que posen sobre una taula baixa, il·luminada per una o més llànties. Un breu moment de silenci, per fora i per dins, delimita un espai material exterior i

un espai interior per crear un ambient que ajudi a asserenar-se, a deixar les coses que preocupen i provoquen neguit.

Inicien la pregària fent el senyal de la Creu. La pregària ha de ser senzilla. Es basa, doncs, en la repetició de frases, un comentari sobre un fet viscut, una pregària a partir d'una fotografia, d'un dibuix que han fet, una cançó... seguit d'una petició o una acció de gràcies. Acaben, agafats de les mans, amb un Parnostre que el més petit segueix fins on sap. La delimitació de l'espai sagrat

ajuda al seu descobriment, a centrar la pregària i, també, a fer silenci per pensar què diré. La durada, per captar l'atenció, és curta, adequada a l'edat dels infants. Tenen cura de la posició i el gest. Una bona posició és la d'asseguts a terra, en rotllana. Pel que fa al gest, uneixen les mans o les obren o les ajunten, acompanyant la pregària de petició, agraïment, perdó, lloança... A les habitacions dels infants, en un mural hi enganxen dibuixos i fotografies al·lusives a les pregàries que mostren l'obra de la creació i en les que es pot copsar el que Déu ha

fet per nosaltres i que ajuden a sentir-se criatures de Déu Pare...

És bo afavorir un espai i un moment que, en família, apropi a Déu Pare, a Jesús com a un amic invisible però que hi és. Que apropi a Maria, la mare de Jesús i també mare de tots els homes i dones, també de tots els infants. «Qui acull un d'aquests infants en nom meu, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat» (Mc9,37). Amb aquest esperit d'acolliment, preguem junts en família. Si de debò la nostra fe és fonament de les nostres vides, trobarem el temps, l'espai, els gestos, les paraules, els silencis... i la intenció.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Francisco, el Papa de las periferias

El papa Francisco vino del «fin del mundo», llegó de una periferia geográfica llena de vida al centro del catolicismo para poner las periferias existenciales y a quienes las habitan en el corazón de la misión de la Iglesia. Francisco ha sido un Pastor Universal que se entendía a sí mismo como discípulo misionero. Sus doce años de servicio y magisterio han iniciado la llamada a poner a la Iglesia en estado permanente de misión, en salida sinodal. No hay misión sin testimonio. En un momento global que necesitaba testigos más que maestros, el papa Francisco ha sido sobre todo testigo del Resucitado y después maestro en el discernimiento y la santidad de la puerta de al lado. En una Iglesia hospital de campaña, Iglesia que se mira en el icono del buen samaritano y de la mujer samaritana, Francisco propuso el fenómeno de las migraciones como el «signo de los tiempos», de nuestro tiempo. Y no se equivocó. Al hacerlo consiguió despertar conciencias con una sola palabra pronunciada sobre el Mar Mediterráneo convertido en fosa común: vergüenza. Nos enseñó que la indiferencia y la cultura del descarte también matan. Amigo de la vida y de los pobres quiso reformar la Iglesia desde la cercanía a los descartados de todo tipo. Entre ellos las personas migradas y refugiadas portadoras de un mensaje divino.

En la tradición de los profetas y en continuidad con sus predecesores, Francisco con gestos, encuentros, viajes y palabras dejó un legado a su Pueblo y un mensaje a la humanidad. Aunque algunos se nieguen a reconocerlo, sabemos que el Dios de Jesús nos habla por medio de las personas en movilidad humana forzada. Nos habla en una Encarnación continuada a través de rostros, historias de lucha, superación, a través de redes de solidaridad que se tejen por todo el mundo. Dios camina con ellas y ellos, nos llama a hacer un «nosotros» cada vez más grande. Francisco no se limitó a hablar de las personas migradas sino a hablar con las personas migradas. Nos invitó a mirar a los ojos y a escuchar con el corazón.

Para el papa Francisco los migrantes y refugiados fueron prioridad, porque en ellos encontramos al Señor y porque con ellas y ellos aprendíamos a desarmar las injusticias, violencias y desigualdades que empujan a dejar el propio país en busca de un futuro. Francisco que inició su ministerio en Lampedusa estuvo a punto de concluirlo en las Islas Canarias, del Mediterráneo al Atlántico, llevó siempre a las personas migradas y refugiadas en el corazón y para siempre los ha colocado en el corazón pastoral de la Iglesia, donde palpita el Corazón de Cristo, buen Pastor.

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Gràcies, papa Francesc

Des que es va donar a conèixer la mort del papa Francesc, el dilluns de Pasqua, a l'edat de 88 anys, el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat manté obert un espai virtual de condolences per tal que tothom qui ho vulgui pugui deixar el seu missatge en record al Sant Pare.

Els diocesans santfeliuencs destaquen el papa Francesc com una persona «plena d'humanitat i misericòrdia». Una Sant Pare que ha donat a l'Església un missatge molt clar: ser la imatge viva de Crist. L'esperança, la misericòrdia, la humilitat i la humanitat han estat al capdavant del seu llegat. També destaquen que ara als creients els toca «hacer lío», fent referència al discurs «hagan lío» que el Pontífex va dir als joves el 2013 a la Jornada Mundial de la Joventut de Rio de Janeiro.

Missatge urbi i et orbi 2025 del papa Francesc: «Déu ens ha creat per a la vida i vol que la humanitat ressusciti.»

A continuació us oferim els testimonis de persones de la nostra diòcesi que han volgut compartir amb nosaltres el que ha representat per a elles el papa Francesc.

EL PAPA FRANCESC

Em demanen unes breus paraules sobre el papa Francesc, amb motiu del seu recent traspàs. En primer lloc, m'adhereixo a les declaracions que ha fet el Sr. Bisbe Xabier de reconeixement i pregària davant aquest esdeveniment.

Mirant amb ulls de l'Esperit, el ministeri del papa Francesc i la multitud de reaccions de tot arreu, que ha suscitat la seva mort, veiem que el Papa ens ha mostrat uns dels vessants fonamentals de l'únic misteri, que és Jesucrist. Aquest misteri és inabastable i inesgotable. Cada ministre el serveix des del seu propi carisma, posant l'accent en la vessant corresponent: el papa Francesc ha servit a l'Església accentuant la seva forma de pobresa, bellesa formal, proximitat, i universalitat del misteri. Donem-ne gràcies a Déu.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe emèrit de Sant Feliu de Llobregat

EL PAPA ÉS UN PARE QUE ESTIMA DE VERITAT

Vaig tenir la sort de participar a la JMJ de Lisboa i, tot i ser un esdeveniment amb milers de joves, el papa Francesc em va fer sentir com si parlés directament a mi. Malgrat la multitud, el que

més em va arribar va ser la seva tendresa, la seva mirada plena d'amor i acollida. Com un avi que estima i cuida els seus nets.

Enmig del soroll del món, ell ens convidava a no tenir por, a aixecar-nos sempre, i a estimar sense mesures. Amb amor, sense jutjar, amb una mirada que abraçava. El seu testimoni senzill i profund em va ajudar a redescobrir la bellesa de l'Evangeli viscut amb alegria i proximitat.

Em va fer sentir estimada, cridada a estimar també així els altres. El seu missatge senzill em va arribar molt endins: «Déu t'estima tal com ets.»

Raquel Rodríguez Canut
Entrenadora personal i estudiant màster EF

«CAL CÓRRER EL RISC D'ESTIMAR»

El papa Francesc va encertar amb el que hi havia aleshores al meu cor, vaig arribar a la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) de Lisboa amb xerrameca de creient i una motxilla de pors, per deixar el Pare transformar la meua vida. Vaig entendre doncs, que l'Amor en majúscules requereix vulnerabilitat, que ho fa més gran encara, que darrere dels canvis gens senzills hi ha la tendra mirada de Déu, que val la pena posar-se a les Seves mans.

Vaig tornar a casa amb foc al cor i la meua vida de l'inrevés.

Rocío Novella Ceperuelo
Estudiant de Tecnologies Marines (UPC)

FRANCESC HA CONFIAT EN LA JOVENTUT

Recent ordenat diaca, la Solemnitat de la Immaculada Concepció del 2022, la vaig poder viure a Roma amb els altres seminaristes i diaques del Seminari Conciliar de Barcelona. Durant la conversa, propera i senzilla, de l'audiència privada, el papa Francesc animava els seminaristes i diaques, a sortir de les pròpies comoditats, a no quedar-se tancat a les rectories i sagristies de les parròquies per sortir a trobar-se amb l'altre i comunicar un missatge d'esperança: Crist t'estima i et vol viu! Francesc ha confiat en la joventut i, amb el seu llenguatge i estil propers, ha comunicat la importància de saber comptar amb nosaltres, els joves, per anunciar al món l'Amor de Déu i esdevenir deïxebles missioners d'aquest.

Josep Sellarés
Delegat de Joventut

EL NOU PROFETA DELS POBRES

El papa Francesc transcendirà més enllà de nosaltres i de la pròpia història de l'Església. La mesura de l'impacte del seu magisteri el reconeixem al llarg de molts anys després de la seva mort. La raó és que Francesc

no va deixar de ser l'argentí Jorge Mario, identitat forjada de realitat social i política crua que el va mantenir alçat i valent en la defensa dels marginats i de la justícia social des de l'emmirallament en Jesús i la seva Mare. Per això, el seu somriure, la seva franquesa i l'esperança que transmetia la seva paraula eren alhora la del veí del barri de Flores i la de l'home a qui l'Esperit havia infós la identitat de nou profeta dels pobres.

A Càritas li agraïm aquest Amor gran als descartats. Et pregarem, Francesc.

Ramon Carbonell
Director de Càritas Sant Feliu de Llobregat

UN TROBAMENT AMB EL PASTOR DE L'AMOR

En un món ferit per la indiferència, vaig tenir la gràcia de trobar-me amb un home que brilla amb la llum de l'Evangeli. No era un home qualsevol: era el papa Francesc, però ell mateix preferia ser anomenat «el bisbe de Roma». Amb senzillesa, amb un somriure que acollia sense fer preguntes, amb una mirada que abraçava abans de jutjar.

Amb ell no calien grans discursos. Parlàvem com a germans, com a creients que miren el món des del cor de Déu. Em va parlar del somni d'una Església que obre les portes, que no exclou, que no condemna, perquè sap que tots som fràgils, tots som estimats, tots som cridats a la misericòrdia.

Li vaig parlar del sofriment de tantes persones migrades, de la hipocresia de qui diu acollir però després nega, d'aquells que rebutgen l'immigrant però tenen a casa una persona sense papers cuidant els seus. I ell, amb fermesa i dolcesa, em donà la raó: «Això és pecat», em digué, amb la veritat pròpia d'un pastor que no té por de denunciar la injustícia.

El no parlava només amb paraules, sinó amb la vida. Deia que cal resar, però també cal actuar. Que cal tenir fe, però una fe amb mans, amb peus, amb cor que es mou cap a l'altre.

Va ser —i és— un bon servidor de Crist, en temps difícils per a l'Església i per al món. Amb serenitat, ha conduït el poble de Déu, no des del poder, sinó des del servei. Amb un somriure, amb una mirada de pare, amb la caritat que no es cansa.

Gràcies, Francesc. Pastor, germà, home de Déu. Que el teu testimoni segueixi encenent llum en les nits del món. Nosaltres, com tu deies, seguirem resant i treballant, per fer aquest món més humà, més just, més evangèlic.

Salvador Obiols
Director-gerent de la Fundació Laurentius

«UNA MIRADA ATENTA, SENSE PRESSES»

Les experiències personals de trobada amb el papa Francesc han estat al voltant de la *Visita ad Limina*, acompanyant el bisbe Agustí, en el 2014 i 2022. Juntament amb el treball previ en la preparació dels informes demanats sobre la vida diocesana i les visites als diferents dicasteris, recordo la salutació personal del papa Francesc abans de les entrevistes amb els bisbes. Malgrat el poc temps de la salutació, recordo la mirada atenta, sense presses i l'interès de saber a qui saludava.

Dono gràcies a Déu pel seu ministeri ofert a l'Església i els fruits que el Senyor anirà desvetllant, enfortint la nostra resposta confiada a la crida de Déu. I recullo una de les seves darreres aportacions en el missatge de la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions que celebrarem diumenge vinent: «La vocació és un do preciós que Déu sembla al cor, una crida a sortir de nosaltres mateixos per emprendre un camí d'amor i de servei. I cada vocació a l'Església —sigui laical, al ministeri ordenat o a la vida consagrada— és un signe de l'esperança que Déu posa al món i a cadascun dels seus fills.»

Joan Pere Pulido
Secretari general i delegat de Pastoral Vocacional

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

5. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Fets 6,8-15 / Sl 118 / Jo 6,22-29]. Lleidat: ■ Beat Salvi Huix i Miralpeix, bisbe i màrtir; sant Àngel de Sicília, prevere carmelità; sant Amador, prevere i màrtir; sant Martí de Finojosa, bisbe; santa Irene, verge i màrtir (304), a Tessalònica.
6. □ Dimarts [Fets 7,51-8,1a / Sl 30 / Jo 6,30-35]. Tradició del martiri *ante Portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bos-

co; santa Beneta, vg. i mr.; sant Justí, prev.; sant Francesc Laval, bisbe de Quebec.
7. □ Dimecres [Fets 8,1b-8 / Sl 65 / Jo 6,35-40]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. X-XI); sant Benet II, papa.
8. □ Dijous [Fets 8,26-40 / Sl 65 / Jo 6,44-51]. Sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, rel. caputxí; beat Lluís Rabatà,

prev. carmelità; beata Carme del Nen Jesús (González Ramos), rel. fund. Franciscanes dels Sagrats Cors.
9. □ Divendres [Fets 9,1-20 / Sl 116 / Jo 6,52-59]. Sant Gregori de Berueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.; sant Nicolau Albergato, bisbe.
10. □ Dissabte [Fets 9,31-42 / Sl 115 / Jo 6,60-69]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; Tortosa (territori de la Comunitat Val-

lenciana); Mare de Déu dels Desemparats; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.; beat Enric Rebuschini, prev.; beat Damian de Molokai, prev.

11. □ Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Fets 13,14. 43-52 / Sl 99 / Ap 7,9.14b-17 / Jo 10, 27-30]. Sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, màrtir, venerat a Ripoll (978); santa Felisa, màrtir; beat Domènec Iturrate, prevere trinitari basc.

Diumenge III de Pasqua (C)

COMENTARI

«Simó, fill de Joan, m'estimes?»

Nosaltres segurament no hauríem escollit Pere com a cap de l'Església. Havia negat Crist tres vegades a la passió; quan Jesús anuncia que ha d'anar a Jerusalem a patir molt, Pere no ho entén; quan Jesús li permet caminar sobre l'aigua (ell ho ha demanat) i veu que el vent era fort, s'espanta perquè té poca fe. Però Jesús no mira el passat, sinó el present. Oblida totes les negacions i les mancances de l'apòstol. Jesús només li fa tres preguntes que és una de sola: *M'estimes més que aquests?* La segona i tercera vegada només li pregunta: *Simó, fill de Joan, m'estimes?* L'únic que compta per a ser pastor suprem de l'Església de Jesucrist és l'amor; un amor total, un amor a poder ser superior al dels altres apòstols perquè ell ha de ser el pastor suprem de totes les ovelles: *pastura els meus anyells, pastura les meves ovelles* (dues vegades)... I la resposta és positiva: *Sí, Senyor, ja ho sabeu que us estimo*. Ja no gosa dir més que els altres. Simplement dona fe del seu amor. I a la tercera vegada, la seva resposta és encara més humil: *Senyor, vós ho sabeu tot, ja ho sabeu que us estimo*. Perquè certament Pere, amb les seves febleses, estimava totalment el Senyor. Per això li encomana ser cap de la seva Església. A la primera lectura el veiem transformat afirmant amb tota valentia: *Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. Nosaltres en som testimonis*. Pere, doncs, es presenta amb tota fermesa al capdavant dels apòstols a donar testimoni clar de la resurrecció de Crist, malgrat la prohibició del sanedrí. Pere no té por, és valent, estima totalment el Senyor. Perquè Crist és l'Anyell degollat que és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança tal com diu la segona lectura. Nosaltres confessem aquest Anyell al qual canten *milers i miriades de miriades*. També el Senyor ens pregunta: *m'estimes?* Som valents com Pere? Som testimonis del Crist?

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home.» Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen.» Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

► Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

► Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 5,11-14)

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejava el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miriades de miriades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança.» Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs, que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles.» Els quatre vivents responien: «Amén.» I els ancians es prosternaren adorant.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 21,1-19) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberíades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: «Me'n vaig a pescar.» Els altres li respongueren: «Nosaltres també hi venim.» Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res.

Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No.» Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu.» Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor.» Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix.

Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabeu de pescar.» Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquantes peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veniu a esmorzar.» Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien, que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de resuscitar d'entre els morts.

► Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 5,27b-32.40b-41)

En aquellos días, el sumo sacerdote interrogó a los apóstoles, diciendo: «¿No os habíamos ordenado formalmente no enseñar en ese Nombre? En cambio, habéis llenado Jerusalén con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre». Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. Dios lo ha exaltado con su diestra, haciéndolo jefe y salvador, para otorgar a Israel la conversión y el perdón de los pecados. Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que lo obedecen».

Prohibieron a los apóstoles hablar en nombre de Jesús, y los soltaron. Ellos, pues, salieron del Sanedrín contentos de haber merecido aquel ultraje por el Nombre.

► Salmo responsorial (29)

R. *Te ensalzaré, Señor, porque me has librado.*

► Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 5,11-14)

Yo, Juan, miré, y escuché la voz de muchos ángeles alrededor del trono, de los vivientes y de los ancianos, y eran miles de miles, miriadas de miriadas, y decían con voz potente: «Digno es el Cordero degollado de recibir el poder, la riqueza, la sabiduría, la fuerza, el honor, la gloria y la alabanza». Y escuché a todas las criaturas que hay en el cielo, en la tierra, bajo la tierra, en el mar —todo cuanto hay en ellos—, que decían: «Al que está sentado en el trono y al Cordero la alabanza, el honor, la gloria y el poder por los siglos de los siglos». Y los cuatro vivientes respondían: «Amén». Y los ancianos se postraron y adoraron.

► Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 21,1-19) (Versión breve)

En aquel tiempo, Jesús se apareció otra vez a los discípulos junto al lago de Tiberíades. Y se apareció de esta manera: Estaban juntos Simón Pedro, Tomás, apodado el Mellizo; Natanael, el de Caná de Galilea; los Zebedeos y otros dos discípulos suyos. Simón Pedro les dice: «Me voy a pescar». Ellos contestan: «Vamos también nosotros contigo». Salieron y se embarcaron; y aquella noche no cogieron nada. Estaba ya amaneciendo, cuando Jesús se presentó en la orilla; pero los discípulos no sabían que era Jesús. Jesús les dice: «Muchachos, ¿tenéis pescado?». Ellos contestaron: «No». Él les dice: «Echad la red a la derecha de la barca y encontraréis». La echaron, y no podían sacarla, por la multitud de peces. Y aquel discípulo a quien Jesús amaba le dice a Pedro: «Es el Señor». Al oír que era el Señor, Simón Pedro, que estaba desnudo, se ató la túnica y se echó al agua. Los demás discípulos se acercaron en la barca, porque no distaban de tierra más que unos doscientos codos, remolcando la red con los peces. Al saltar a tierra, ven unas brasas con un pescado puesto encima y pan. Jesús les dice: «Traed de los peces que acabáis de coger». Simón Pedro subió a la barca y arrastró hasta la orilla la red repleta de peces grandes: ciento cincuenta y tres. Y aunque eran tantos, no se rompió la red. Jesús les dice: «Vamos, almorzad». Ninguno de los discípulos se atrevía a preguntarle quién era, porque sabían que era el Señor. Jesús se acerca, toma el pan y se lo da, y lo mismo el pescado. Esta fue la tercera vez que Jesús se apareció a los discípulos después de resucitar de entre los muertos.